

## Arrest

nr. 155 806 van 29 oktober 2015  
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE VIII<sup>ste</sup> KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 3 juli 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 mei 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 juli 2015 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 2 december 2014 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van zijn Belgische partner.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 29 mei 2015 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan

drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoeker werd hiervan op 15 juni 2015 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*"In uitvoering van artikel 52, § 4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfs- kaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 2.12.2014 werd ingediend door:*

*Naam: I.(...)*

*Voornamen: J.(...) C.(...)*

*Nationaliteit: Nigeria*

*Geboortedatum: (...)*

*Geboorteplaats: (...)*

*Identificatienummer in het Rijksregister: (...)*

*Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)*

*om de volgende reden geweigerd:*

*De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.*

*Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen: 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.'*

*Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon verschillende loonstaten en bijbehorende correcties voor de periode juni 2014-januari 2015 (Tempo-Team nv) voor. Uit bijkomende stukken uit het administratief dossier blijkt dat de Belgische referentiepersoon in de maanden juni 2014 - maart 2014 een gemiddeld maandelijks inkomen had van €1088,10.*

*Uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon heden ontoereikend zijn. Immers, ze beschikt niet over bestaansmiddelen, die ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Overwegende dat de armoederisicogrens voor een koppel €1500 bedraagt, het inkomen van de referentiepersoon voor haar alleen al hier ver onder ligt, en rekening houdend met de maandelijks huurlasten, de variabele kosten van het dagelijkse leven, de gezinssamenstelling, en het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, blijkt uit de behoefteanalyse dat dit bedrag veel te laag ligt om een minimum aan waardigheid voor zowel zichzelf als voor betrokkene te garanderen. Bijgevolg lopen zowel betrokkene als de Belgische onderdaan het risico ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.*

*Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.*

*Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.*

*Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.*

*Wettelijke basis: artikel 7, § 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."*

## 2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 40ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel. Tevens voert verzoeker een manifeste beoordelingsfout aan. Verzoeker formuleert zijn eerste middel als volgt:

*"De Dienst Vreemdelingenzaken weigert aan de verzoeker het verblijfsrecht de volgende redenen :*

*'...'*

Overeenkomstig het artikel 62 van de vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Met andere woorden, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de (gemachtigde van de) Staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Uit navolgende bespreking is gebleken dat de gemachtigde van de staatssecretaris de motiveringsplicht met de voeten heeft getreden, alsook niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

#### 4.1.2.

De Dienst Vreemdelingenzaken oordeelt onterecht dat er onvoldoende gezinsinkomen is.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat het inkomen van de referentiepersoon zijnde verzoekers partner al ver onder de armoederisicogrens ligt.

Evenwel houdt de Dienst Vreemdelingenzaken, alhoewel het zelf motiveert dat het gezinsinkomen pas onder de armoederisicogrens ligt, als het minder dan 1500 EUR bedraagt, geen enkele rekening met het inkomen van de verzoeker.

De Dienst Vreemdelingenzaken miskent derhalve de armoederisicogrens als het geen rekening houdt met het daadwerkelijke gezinsinkomen.

Hoewel de motivering letterlijk spreekt van “een armoederisicogrens voor een koppel” heeft de Dienst Vreemdelingenzaken enkel en alleen rekening gehouden met het inkomen van de referentiepersoon.

Als het risico zoals de Dienst Vreemdelingenzaken duidelijk aangeeft in de bestreden beslissing berekend wordt in functie van een koppel dient evident het globale gezinsinkomen in overweging te worden genomen, wat de Dienst Vreemdelingenzaken duidelijk, en dit valt niet te betwisten, niet gedaan heeft.

Het latere verweer van de Dienst Vreemdelingenzaken kan dergelijke ongerijmdheid in de bestreden beslissing evident niet meer rechtzetten.

#### 4.1.3.

De afwijzing van de documenten door de Dienst Vreemdelingenzaken is bijgevolg niet redelijk.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat er op een onredelijke wijze rekening werd gehouden met de omstandigheden eigen aan de verblijfssituatie van de verzoeker.

Zo stelde Professor SUETENS in 1981 dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden “wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld” (zie M. BOES, “Het redelijkheidsbeginsel” in *Administratieve Rechtsbibliotheek: Beginselen van behoorlijk bestuur*, I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Brugge, die Keure, 2006, nr. 235).

“Heel precies kan men stellen dat het redelijkheidsbeginsel een aspect is van het motiveringsbeginsel. Het motiveringsbeginsel is erg ruim, en zelfs al beperkt men het tot het “afdoende” karakter, omvat het vele aspecten zoals OPDEBEEK en COOLSAET aantonen: de motivering moet duidelijk zijn, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig” (zie M. BOES, l.c., nr. 238, p. 179).

“Om na te gaan of het bestuur de grenzen van redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid ontbreekt” (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 55 – 56).

#### 4.1.4.

Verder is het werkelijk niet te begrijpen dat de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing niet nagaat of motiveert of verzoekers banden in België gezien de gezinsrealiteit niet opwegen tegen zijn banden met zijn thuisland.

Het is inderdaad niet te begrijpen dat de verzoeker die hier zijn gezinsleven uitbouwt met zijn partner van de overheid te horen krijgt dat hij geen verblijfsrecht toegekend krijgt.

Het is een vaststaand gegeven dat de wetgever een zekere bescherming heeft willen bieden aan de gezinscel.

Inderdaad, gezinsleden genieten binnen bepaalde grenzen een zekere bescherming. Dit uit zich onder andere in het artikel 8 EVRM.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan niet nuttig motiveren dat de rechten van de verzoeker op eerbieding van zijn gezinsleven vervat in artikel 8 EVRM niet geschonden zijn.

- Eerst wordt de verzoeker (voorlopig) gemachtigd tot verblijf ;

- Uiteindelijk wordt niettegenstaande de effectieve samenwoning in België geoordeeld dat het recht op gezinsleven niet erkend moet worden omdat er niet voldaan zou zijn aan de voorwaarden van verblijfsrecht.

De verzoeker bouwde op legale wijze zijn gezinsleven uit en krijgt uiteindelijk te horen dat hij zijn gezinsleven dient stop te zetten.

Door het nemen van de bestreden beslissing schendt de Dienst Vreemdelingenzaken artikel 8 E.V.R.M.

Artikel 8 E.V.R.M. bepaalt als volgt:

*“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*

*2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

*Er dient in eerste instantie nagegaan te worden of er een familie- en gezinsleven bestaat.*

*Nogmaals, de verzoeker heeft een duurzame liefdesrelatie met een Belgische onderdaan.*

*Overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dient bij een weigering van een voortgezet verblijf lid 2 van artikel 8 E.V.R.M. in overweging te worden genomen.*

*In de bestreden beslissing werd daaromtrent niets gemotiveerd.*

*Uiteraard kan de verzoeker niet akkoord gaan met deze falende motivering.”*

In een tweede middel, gericht tegen de bevelscomponent van de bestreden beslissing, voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 7 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel. Tevens voert verzoeker een manifeste beoordelingsfout aan. Verzoeker formuleert zijn tweede middel als volgt:

*“De bestreden beslissing houdt tevens een bevel om het grondgebied te verlaten in.*

*De beslissing vermeldt uiterst summier :*

*“Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.*

*Wettelijke basis : artikel 7, § 1, 2° van de wet van 15.12.1980 : legaal verblijf in België is verstreken.”*

#### 4.2.2.

*Als juridische basis worden het artikel 52 § 4, lid 5 van het Koninklijk Besluit dd. 08/10/1981 (zie aanhef van de bestreden beslissing) en het artikel 7, § 1, 2° van de vreemdelingenwet (zie in fine van de bestreden beslissing) vermeld.*

#### 4.2.3.

*Het artikel 52, § 4, lid 5 van het Koninklijk Besluit dd. 08/10/1981 bepaalt :*

*“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”*

*De bewoordingen van de juridische basis, meer bepaald het woord ‘desgevallend’, impliceren dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten geen automatisme indien het verblijfsrecht niet erkend wordt.*

*Het woord desgevallend impliceert een discretionaire bevoegdheid in hoofde van de Dienst Vreemdelingenzaken.*

*Een discretionaire bevoegdheid impliceert op zijn beurt een uitgebreidere motiveringsplicht.*

- De Dienst Vreemdelingenzaken dient op duidelijke én individuele wijze te motiveren waarom in casu – desgevallend – de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten noodzakelijk wordt geacht.  
- Uit het afgeleverde bevel om het grondgebied te verlaten dient te blijken dat de Dienst Vreemdelingenzaken met de specifieke situatie van de betrokken persoon heeft rekening gehouden.  
De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.  
Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710)1.

*In casu is dit niet het geval.*

*De uiterste summiere formele uitwijzingsbeslissing is dermate stereotiep dat deze niet kan gelden een draagkrachtige motivering om een uitwijzingsbeslissing te schragen.*

#### 4.2.4.

*Dat de Dienst Vreemdelingenzaken opnieuw uiterst summier motiveert mag evident verwonderen aangezien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds het eerdere uitwijzingsbevel in de weigeringsbeslissing vernietigde.*

*Het arrest van vernietiging draagt het nr. 134 866. Het werd uitgesproken op datum van 10/12/2014 – zaak RvV 150 617 / VIII.*

*Hoewel de Dienst Vreemdelingenzaken thans de wettelijke bepaling van art. 7 vreemdelingenwet vermeldt in de bestreden beslissing, is de beslissing niet nader gemotiveerd.*

*De verzoeker kan immers opmerken dat in de aangelegenheid die thans voorligt, zijnde de gezinshereniging op basis van art. 40ter Vreemdelingen, een discretionaire bevoegdheid is om desgevallend een uitwijzingsbevel te geven.*

*Er is geen sprake van een gebonden bevoegdheid.*

*Dit blijkt uit het hierboven reeds geciteerde art. 52, § 4, 5de lid van het Koninklijk Besluit dd. 08/10/1981.*

*Dit impliceert bijgevolg dat de Dienst Vreemdelingenzaken opnieuw tekort schiet in zijn motiveringsverplichting. Een louter formele verwijzing naar een wetsbepaling is evident niet afdoende.*

*Een motivering in feite ontbreekt.*

#### 4.2.5.

*De vernietiging van de bestreden beslissing wordt gevorderd wegens schending van de hoger genoemde verdragsbepalingen en beginselen.”*

2.2. Beide aangevoerde middelen worden omwille van hun inhoudelijke verwevenheid hieronder gezamenlijk besproken.

2.3. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223 931).

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

2.5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is

aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.6. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.7. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) als haar juridische grondslag. Dit artikel luidt als volgt:

*“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”*

Verder maakt de bestreden beslissing melding van het toepasselijke artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Het thans relevante gedeelte uit deze bepaling stelt het volgende:

*“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:*

*– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;*

*(...)*

*[Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:*

*– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:*

*(...)*

*3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt;*

*(...)”*

Tenslotte wordt met betrekking tot de bevelscomponent van de beslissing verwezen naar artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

*“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.*

*(...)*

*2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;”*

2.8. Om zijn recht op verblijf van meer dan drie maanden in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap erkend te zien, dient verzoeker aan te tonen dat de Belgische onderdaan – partner over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Verzoeker legde blijkens het administratief dossier bij zijn aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter) van 2 december 2014 de verklaring van wettelijke samenwoning neer, zijn paspoort en de bewijzen van 1 jaar effectieve samenwoning. Bij die gelegenheid werd verzoeker gevraagd om *“binnen de drie maanden, dus ten laatste op 02/03/2015 (dag/maand/jaar), de volgende documenten over te leggen: bewijs van voldoende bestaansmiddelen Belg, bewijs van voldoende*

*huisvesting, ziekteverzekering voor Belg en gezin*". Verzoeker legde op 19 januari 2015 getuigschriften van woonst neer, een huurovereenkomst, loonfiches en overzichten van tempo-team van zijn Belgische partner die betrekking hebben op de periode 23 juni 2014 tot 31 oktober 2014 en een attest van de Liberale Mutualiteit van Oost-Vlaanderen. Deze informatie werd op 17 februari 2014 aangevuld met loonfiches en overzichten van tempo-team van de Belgische partner die betrekking hebben op de periode van 1 november 2014 tot 31 januari 2015 en met een attest van het ziekenfonds.

2.9. Naar aanleiding van de neergelegde inlichtingen betreffende de bestaansmiddelen van de referentiepersoon wordt in de beslissing het volgende gesteld: *"Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon verschillende loonstaten en bijbehorende correcties voor de periode juni 2014-januari 2015 (Tempo-Team nv) voor. Uit bijkomende stukken uit het administratief dossier blijkt dat de Belgische referentiepersoon in de maanden juni 2014 - maart 2014 een gemiddeld maandelijks inkomen had van €1088,10. Uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon heden ontoereikend zijn. Immers, ze beschikt niet over bestaansmiddelen, die ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Overwegende dat de armoederisicogrens voor een koppel €1500 bedraagt, het inkomen van de referentiepersoon voor haar alleen al hier ver onder ligt, en rekening houdend met de maandelijks huurlasten, de variabele kosten van het dagelijkse leven, de gezinssamenstelling, en het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, blijkt uit de behoefteanalyse dat dit bedrag veel te laag ligt om een minimum aan waardigheid voor zowel zichzelf als voor betrokkene te garanderen. Bijgevolg lopen zowel betrokkene als de Belgische onderdaan het risico ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging."*

2.10. In zijn middel beweert verzoeker dat er sprake is van een onjuiste feitenvinding omdat geen rekening werd gehouden met het inkomen van verzoeker zelf. De Raad merkt echter op dat uit het administratief dossier op geen enkele manier kan worden afgeleid dat verzoeker zelf ook bestaansmiddelen verwerft. Er werden in elk geval geen stukken neergelegd die hierop zouden wijzen. Ook aan zijn verzoekschrift voegt verzoeker geen enkel stuk toe waaruit zou blijken dat de Belg over bestaansmiddelen zou beschikken omdat verzoeker als partner een inkomen verwerft. Bijgevolg kan verzoeker de gemachtigde van de staatssecretaris niet verwijten dat hij bij zijn beoordeling het globale gezinsinkomen niet in overweging zou hebben genomen of dat er op dit punt sprake zou zijn van een onzorgvuldigheid of een ongerijmdheid. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris op grond van de aangeleverde gegevens onredelijk te werk ging door bij de beoordeling rekening te houden met de armoederisicogrens en hieruit af te leiden dat zowel betrokkene als de Belgische onderdaan het risico lopen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, waardoor hem het recht op verblijf van meer dan drie maanden werd geweigerd.

2.11. Specifiek met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten oppert verzoeker onder verwijzing naar de term *"desgevallend"* uit het hierboven geciteerde artikel dat het om een discretionaire bevoegdheid gaat die een ruimere motivering zou vereisen.

Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 16 mei 2011, nr. 213 256). Zoals verzoeker terecht stelt, beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris over een discretionaire bevoegdheid om de beslissing tot weigering van verblijf vergezeld te laten gaan van een bevel. *In casu* blijkt uit de overwegingen dat het recht op verblijf van meer dan drie maanden werd geweigerd omdat verzoeker niet voldeed aan de vereisten die door de wet worden gesteld. Vervolgens ging de gemachtigde na of verzoeker regelmatig op het grondgebied van het Rijk verblijft, waarbij hij tot de vaststelling kwam dat verzoeker reeds langer op het grondgebied verbleef dan de bij artikel 6 van de vreemdelingenwet voorziene termijn, waardoor hij op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet ten aanzien van verzoeker een verwijderingsmaatregel 'moest' nemen. In weerwil van verzoekers bewering bevat de beslissing wel degelijk een motivering in feite, zowel wat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden betreft als wat de verwijderingsmaatregel betreft. De beslissing vermeldt immers uitdrukkelijk: *"legaal verblijf in België is verstreken"*. Deze motieven volstaan om de bevelscomponent op afdoende wijze te schragen. In zijn middel poneert verzoeker dat rekening moet worden gehouden met de specifieke situatie van de betrokken persoon, maar hij blijft volstrekt in gebreke aan te duiden wat er aan zijn situatie specifiek zou zijn. Verzoeker kan dus niet worden bijgetreden waar hij stelt dat de motivering beperkt zou zijn tot een summiere verwijzing naar de wetsbepaling.

2.12. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.*

*2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

2.13. Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, eerste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoekster te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, eerste lid van het EVRM. Er moet *in casu* nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, *Gül t. Zwitserland*, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29). De vreemdeling dient aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.

2.14. Het bestaan van een reëel gezinsleven tussen verzoeker en zijn Belgische partner dient te worden aangenomen. Om te bepalen of er een inmenging in het recht op gezinsleven heeft plaatsgevonden moet er gekeken worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, of dat het gaat om de weigering van voortgezet verblijf. Gaat het namelijk om een eerste toelating dan is er geen sprake van inmenging en dient er geen toetsing te worden doorgevoerd aan de hand van de criteria uit artikel 8, tweede lid van het EVRM, zoals verzoeker nochtans in zijn middel betoogt. In geval van een eerste toelating moet er gekeken worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven (EHRM 28 november 1996, nr. 21702/93, *Ahmut v. the Netherlands*). De beantwoording van de vraag of er dan sprake is van een positieve verplichting leidt tot een belangenafweging. Aan de hand van de ‘fair balance’-toets, zal blijken of er sprake is van een positieve verplichting voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven. In het arrest *“Rodrigues da Silva and Hoogkamer v. The Netherlands”* (EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99) heeft het EHRM geoordeeld dat een lidstaat zich niet mag laten leiden door een excessief formalisme. Factoren welke meespelen in deze belangenafweging zijn de beantwoording van de vraag of het voor verzoekster (on)mogelijk is een familieleven te leiden in het land van oorsprong, het al dan niet absoluut karakter van de verwijdering, de situatie in het land van herkomst, de leeftijd, de afhankelijkheid van de familie,...

2.15. *In casu* gaat het om een eerste toelating, hoewel verzoeker in zijn middel het tegendeel lijkt te beweren. Het gaat immers om een beslissing waarbij na een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, het recht op verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd. De Raad merkt op dat er *in casu* geen positieve verplichting lijkt te bestaan aangezien verzoeker niet verheldert waarom het gezinsleven niet elders zou kunnen worden verdergezet en de verwijdering niet noodzakelijk definitief hoeft te zijn aangezien verzoeker mogelijks in aanmerking komt voor een recht op verblijf wanneer hij aan alle wettelijke voorwaarden voldoet. Een tijdelijke scheiding van de familie houdt op het eerste gezicht geen schending in van artikel 8 van het EVRM (cf. RvS 13 december 2005, nr. 152 639). In elk geval maakt verzoeker niet aannemelijk dat de belangen van de Belgische overheid, die erin bestaan de overheidsfinanciën en ons stelsel van sociale bescherming te vrijwaren en aldus bepaalde voorwaarden te koppelen aan het recht op gezinshereniging om te vermijden dat de gezinsleden ten laste vallen van de overheid opwegen tegen zijn individuele belangen die hem ertoe nopen zijn gezinsleven (tijdelijk) te onderbreken.

2.16. Er werd geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk gemaakt. Verzoeker toont evenmin aan dat de artikelen 7 of 40ter van de vreemdelingenwet zouden zijn miskend. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Er zijn geen indicaties dat de gemachtigde van de staatssecretaris met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou hebben gehouden. Verzoeker toont niet aan dat er sprake is van een schending van het redelijkheids- of het zorgvuldigheidsbeginsel, noch van de materiële motiveringsplicht. Er werd geen kennelijke beoordelingsfout aannemelijk gemaakt.

Beide aangevoerde middelen zijn ongegrond.

### 3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

### **Artikel 2**

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig oktober tweeduizend vijftien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

F. TAMBORIJN